

og slog Kres omkring Sengen. Kun Moderen blev siddende. Hun havde i første Øjeblik set op paa Eberhard med et bønfoldende Udtryk af Hjælpe-løshed. Nu bøjede hun sig atter ned over den Dødes Haand og skjulte sit Ansigt, — det var, som havde hun ikke Mod til at møde Synet af de brystne Øjne. Men nu løftede hun Hovedet, og længe betragtede hun ham i Tavshed. Saa sagde hun:

„Ja, Børn, nu er Far gaaet fra os. Men — Gud ske Tak og Pris! — det er ikke et Farvel for evig. Han er blot gaaet forud til vort himmelske Hjem, hvor vi engang ved Guds Naade igen skal mødes med ham.“

Med gribende Ord takkede hun ham derpaa for alt, hvad han havde været for dem allesammen, priste hans Trofasthed mod hende og mod Hjemmet, takkede for al hans Kærlighed og Opofrelse, — og paa rørende Maade mærkedes der en Genopvaagnen af Ungdomstidens Følelser i den Ømhed, hvormed hun, mens hun talte, strøg ham over de hvide Haar og kyssede hans Pande.

Endnu nogen Tid blev Børnene staaende omkring Sengen i stille Bøn og Betragtning. Men ved de første, synlige Dødstegn bredte Eberhard og Thomas varligt et Lagen over Liget, og Signe førte Moderen bort.

Per gik kort efter op til sig selv. Lampen stod endnu og brændte paa hans Bord. Gennem det utildækkede Vindu faldt det første Dagskær ind i Kammeret. Længe blev han staaende der ved Vinduet og stirrede ud over Byen, der var ved at vaagne. Nogle blege Stjerner blinkede endnu paa Himlen, mens Arbejdsvogne og tunge Træskotrin høstes rundt om fra Gaderne.